

איכון

גיא עדן

2022-04-08

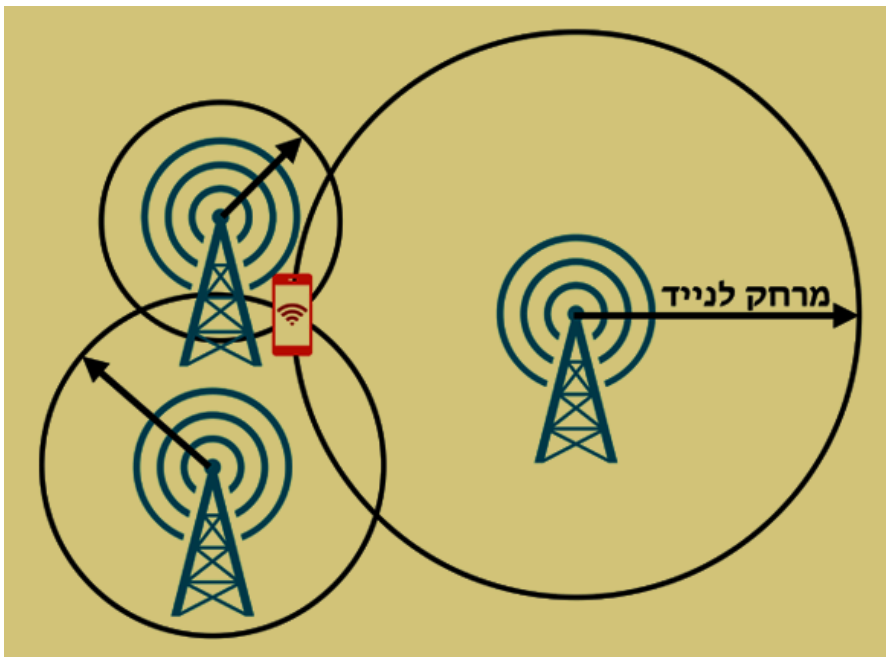
איכון

גיא עדן

2022-04-08

חמישי בערב.

אפריל 2022

ענת שבה הביתה ב 7, ושאלה אם עידן חזר. אמרתי לה שלא.

סיפרה שמוזר, כי כשדיברה איתו בחמש, אמר שהוא על הרכבת, עלה בתחנת השלום. ביקשה שיתקשר אלי כשיירד בתחנה בראשלצ, שאאסוף אותו מתחנת הרכבת. התקשרנו, הוא לא עונה. התכתבנו עם כל החברים שלו, אף אחד לא יודע. כתבתי לו סמס, ווטסאפ, טלגרם, סיגנל, כלום. אני רואה שההודעות מגיעות. אבל לא נקראות.

אני מתכתב עם חבריו מהיחידה, הם אומרים לי שכבר כמעט אין אף אחד ביחידה. כולם יצאו הביתה לשבת. שלחו הודעה בווטסאפ הקבוצתי. אבל אין תגובה.

התקשרנו למפקד שלו, והודענו. הוא פותח אירוע מול החמ"ל. מבטיח לעדכן. הדקות נוקפות. החברים שלו מתעניינים. שואלים. אבל עידכון אין. לא חמ"ל ולא נעליים. אני בווהה במסך, מחכה להודעה. ענת לא יכולה לשבת בבית, היא חייבת להרגיש שהיא עושה משהו. לקחה הרכב, ונסעה לחפש מצלמות אבטחה בתחנת הרכבת.

התקשרתי למפקד של המפקד של המפקד שלו, מפקד היחידה, וביקשתי שיאכנו את הטלפון שלו. בוודאות, אם מישוהו יכול, הם יכולים. ענת חוטפת לי את הטלפון מהיד, ואומרת למפקד שהיא לא אופטימית. בכלל לא אופטימית.

זו השעה הכי ארוכה בחיים. הדמיונות נודדים למקומות לא סימפטיים. אני סוקר את אתרי החדשות, בחיפוש אחר רמזים. אבל לא יהיו רמזים לפני ההודעה למשפחות. מסתכל לראות אם יש עיכוב בזמני הרכבות. והימים ימי פיגועים. ועידן על מדים. בלי נשק. ומודיעים על פיגוע ירי בתל אביב. עם הרוגים.

בשעה 8 ענת יצאה מהבית, לוקחת כדור ווליוםמהשכנה. היא לא עומדת בזה יותר. הוא לא אחד שנעלם בדרך כלל. עידן הילד הכי אחראי בארץ.

המפקד התקשר, וביקש אישור לאכן את הטלפון שלו. רשאי, רשאי. וודאי שרשאי. נו, יאללה, תאכן כבר. אולי הוא כבר בשכונת שג'אעיה בעזה, עד שתזוזו עם האיכון הזה.

נזכרתי שלפני עשר שנים, ביום כיפור, ספיר נעלמה. חיפשנו אותה בכל השכונה, התקשרנו לכל החברים, חיפשנו בשכונות הקרובות, קב' ווטסאפ, ובסוף היא התחבאה בבית.

החלטתי לעלות לקומה ה - III. הדלת שלו נעולה. דפקתי בכח, הוא התעורר. אחרי שהקפצנו את כל מודיעין על הרגליים. התקשרתי לענת בבחילות, להרגיע, היא עם הווליום ביד. עוד לא בלעה. התקשרתי למפקדים, לומר להם שהכל בסדר. שיסגרו את האירוע.

אמר שהוא הגיע הביתה, ליאור ואיתי לא היו, אני ישבתי בממ"ד, הוא לא רצה להפריע לי, ולכן עלה לחדר שלו, לישון, ושם את הטלפון שלו על שקט.

הרגשנו שקיבלנו את הילד שלנו בחזרה, במתנה.

טוב שלא איכנו את הטלפון. ["אממממ... הילד שלכם בבית. חשבתם לחפש אולי בחדר שלו?"]

עידן נוזף בנו, הרי ברור שלפני שפונים למפקד היחידה, מחפשים אם אני בחדר... איזו פאדיחה עשיתם לי.

כל הסאגה הזו הרגישה כמו חצי יום, אבל סך הכל חלפה לה שעה אחת.

יצאתי לסיור שאיפת אוויר עם הכלב. להרגע. לפזר את הקורטיזול. ועכשיו אני גם מתפנה לברר עם חבריי התל-אביבים, האם כולם בטוב. בכל זאת יום פיגוע היום.

-- ילדים זו שמחה